

Grups armats islàmics i objectius possibles als Països Catalans

Saddam Hussein prepara atemptats

En el cas que el 15 de gener —dia que acaba el termini fixat per les Nacions Unides perquè Iraq abandoni Kuwait— s'iniciï el temut conflicte bèl·lic al golf Pèrsic, els Països Catalans, i també la resta del món occidental, poden viure accions armades dels grups activistes àrabs.

La pròxima batalla tindrà com escenari no únicament l'Iraq, sinó tot el territori de la pàtria (àrab); i també "pertot arreu on es trobin fills de la nació àrab". D'aquesta manera Saddam Hussein, president de l'Iraq, donava a entendre la setmana passada que, en cas que el conflicte del Golf esclatés, les accions bèl·liques no es circumscriurien a l'Orient Mitjà, sinó que s'estendrien, via atemptats, arreu del món occidental. I més en concret, als països que donessin suport a Kuwait.

Dos dies més tard, els ministres d'Afers Estrangers d'Estats Units i d'Iraq, James Baker i Tarek Aziz respectivament, tanquen l'encontre de Ginebra amb una falta d'enteniment, que allisava el terreny cap a la pregonada guerra del golf Pèrsic. L'últimàtum donat per les Nacions Unides a Saddam Hussein per tal que abandonés Kuwait abans del dia 15 de gener cobrava, arran d'aquest fet, una nova realitat. En el moment de redactar el reportatge, la guerra encara no ha esclatat; es fa impossible saber, doncs, si el dia 15, data en la qual aquest número d'EL TEMPS estarà als quioscos, els exèrcits iraquiana i nord-americà es trobaran immersos en greus enfrontaments. Tot, excepte el seny, així sembla indicar-ho.

Partint d'aquest supòsit, i fent cas de les paraules del líder iraquiana amb què comença l'article, els Països Catalans poden ser un dels camps de batalla dels comandos àrabs, concretament en els punts estratègics on es situen els interessos israelians i nord-americans. Per aquesta raó la policia estatal ha intensificat la vigilància a súbdits àrabs, a fi de reduir al màxim el perill dels atemptats anunciats.

ATEMPTATS DIVERSOS

Una de les primeres accions policials va dur-se a terme a Barcelona dimecres passat, quan les forces de seguretat de l'estat

Javier Pérez de Cuéllar i Tarek Aziz.

van posar-se en estat d'alerta a causa de la informació que van rebre de Ferran Cardenal, governador civil de Barcelona, sobre el fet que dos membres de comandos àrabs havien entrat al Principat per la frontera francesa amb la presumpta intenció d'atemptar contra els vaixells pescaminers francesos *L'Aicle* i *Lyre*, que van participar en l'embargament a l'Iraq. Junta-ment amb les mesures de seguretat aplicades al port de Barcelona, on el passat cap de setmana van fer estada els pescaminers gals, també va efectuar-se un intens desplegament policial en el consolat de

l'estat veí i en la seu d'Air France.

Encara no se sap públicament quina és la identitat dels dos membres dels comandos àrabs buscats per la policia, tot i que, segons fonts del govern civil, un d'ells té un llarg historial delictiu. Això fa suposar que poden pertànyer a una de les organitzacions armades àrabs que des de fa temps actuen en diversos punts del món occidental, i que tenen membres arreu dels Països Catalans. Només d'aquesta manera s'entén que, provenint de França, els activistes àrabs puguin rebre a Barcelona prou suport logístic de companys

d'organització per escapar de l'estreta vigilància policial.

Fent un repàs històric, diverses organitzacions àrabs han actuat als Països Catalans, sobretot al Principat. L'any 1983, Idrahim Ahmad Dannoun, jordà, i Idrahim Alkaalif, siriana, van ser disparats per l'esquena; el primer va ser ferit greument, i va morir el segon. Tots dos pertanyien a l'organització Al Fatah-Consell Revolucionari, d'Abu Nidal.

L'any 1987, va ser col·locat un explosiu davant de la sinagoga de Barcelona, seu de la comunitat jueva, al carrer d'Avenir.

res d'ara aquests dos atemptats encara no han estat aclarits, ja que si bé en un principi van ser assumits pel grup *fantasma* Exèrcit Roig Català d'Alliberament (ERCA), més endavant diversos rumors van assenyalar com a autors dels atemptats organitzacions pro-àrabs.

ELS MÉS PERILLOSOS

Dels grups que han desplegat efectius als Països Catalans, un dels que es considera més actiu és Al Fatah-Consell Revolucionari, d'Abu Nidal, que encara que no

més pròximes a Saddam Hussein, ja que des de la seva fundació el 1973, escindida d'Al Fatah, de Yasser Arafat, va establir-se a Bagdad. El 1983, Abu Nidal va ser expulsat d'Iraq i va anar a Damasc (Síria); a partir d'aquest moment, l'Al Fatah-Consell Revolucionari d'Abu Nidal ha rebut suport d'Iran i de Líbia, a part de Síria i Iraq. Respecte a l'ajuda líbia, la setmana passada –en finalitzar una de les últimes accions del grup, el segrestament des de fa tres anys de quatre súbdits belgues, del vaixell *Silco*– Al Fatah-C.R. va agrair mitjançant un comunicat "els esforços desplegats pel cap de la revolució líbia", Muammar al-Gaddafi.

Per donar una idea de la perillositat del grup d'Abu Nidal ens podem remetre al comunicat fet públic després dels atemptats als aeroports de Viena i Roma de final de 1985, que deia: "Com que heu violat la nostra terra, el nostre honor i la nostra gent, nosaltres, per la nostra banda, violarem tot allò que és vostre, incloent-hi els nens. Les nostres llàgrimes es transformaran en la vostra sang". Segons sembla ser, l'Al Fatah-C.R. d'Abu Nidal té una complexa infraestructura europea, assolida gràcies a l'impost revolucionari cobrat a l'Aràbia Saudita i a Kuwait a canvi de no atemptar contra els interessos en l'estranger dels dos estats. Al nostre país, es creu que hi ha membres del grup a Barcelona i a Castelló.

A València i a Barcelona, segons s'apunta, hi ha també membres del Front Popular d'Alliberament de Palestina, que va ser fundat el 1967 per George Habash. El FPAP, d'ideologia marxista, té una perfecta estructura tant política com militar, i està considerat com el segon grup més important dels que pertanyen a l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP). A Barcelona també s'ha detectat la presència del Front Democràtic d'Alliberament de Palestina, tot i que aquesta organització, escindida de l'anterior (FPAP) el 1969 i liderada per Nayef Hawatmeh, té un caire més polític que militar. El FDAP només ha actuat militarment dins de l'estat d'Israel i dels territoris ocupats de Gaza i Cisjordània.

LÍNIA RADICAL, LÍNIA MODERADA

Per últim, a València i Barcelona es creu que Al Fatah, de Yaseer Arafat, té un nombre major de membres, la majoria estudiants becats per governs de diversos països àrabs –essencialment a les facultats de Medicina–. Com que el grup de Yasser Arafat és, de fet, estrictament polí-

SARXIU

La policia va aconseguir desactivar l'artefacte abans que fes explosió, i tot i que ningú no va reivindicar l'acte, per les característiques de l'explosiu la policia va determinar que no es tractava d'un artefacte casolà, sinó que havia estat confeccionat per experts.

El mateix any, dos joves van llançar dues granades en un club privat de la United States Organization (USO), i van ocasionar ferides greus a cinc *marines* dels Estats Units. I també el 1987, un artefacte de mitjana potència va explotar al consolat dels EUA i va causar vuit ferits. A ho-

es creu probable que tingui la intenció de perpetrar atemptats al nostre país, també és cert que, a causa de la crida de Saddam Hussein a estendre la guerra "pertot arreu on es trobin fills de la nació àrab", no es descarta la seva possible intervenció; intervenció que es duria a terme, sobretot, en el suport logístic a activistes provinents de l'estranger, com ha succeït amb l'entrada des de França, la setmana passada, dels dos integrants del grup àrab que ha posat en guàrdia la policia espanyola a Barcelona.

L'organització d'Abu Nidal és una de les

Soldats iraquians a Kuwait.

ARXIU

tic, la militància dels seus membres no implica cap mena d'activitat delictiva; això no obstant, Al Fatah té una potent branca armada, Força 17, el cap de la qual és, en l'actualitat, Abu Tayeb, i per la militància a que feiem referència, és obvi que el grup armat d'Arafat disposa d'un ampli contingent informatiu.

Tant Al Fatah com el Front Popular d'Alliberament de Palestina, de George Habash, i el Front Democràtic d'Alliberament de Palestina, de Nayef Hawatmeh pertanyen al que en podríem anomenar *línia moderada* de l'OAP, que quedaria completada a nivell polític-militar pel Front d'Alliberament Àrab, d'Abdal Rahim, pel Partit Comunista Palestí, de Suleiman Nayab, i pel Front de Lluita Popular, de Samir Gousha.

Respecte a la *línia radical* (pro-siriana) de l'OAP —que van trencar amb la *moderada* d'Arafat arran del XVI Consell Nacional Palestí per l'aproximació d'aquest a Egipte i Jordània, i, per tant, per la ruptura amb Síria—, el Front Popular d'Alliberament de Palestina-Comandos Generals d'Ahmed Jibril és, segons sembla, l'únic grup d'aquesta facció amb presència al nostre país. El FPAP-CG, escindit del FPAP, de George Habash, a finals dels seixanta, és una de les organitzacions millor preparades militarment, i van ser els precursors de l'ús dels comandos suïcides. Completen la *línia radical*, els Rebels de Fatah, i As Saika, d'Issan Al-Khadi.

Eduard Company

Possibles objectius als Països Catalans dels grups armats islàmics

Resulta bastant difícil establir quins poden ser els objectius dels comandos palestins a l'hora de perpetrar els atemptats amb què ha amenaçat Saddam Hussein en cas de guerra. Això no obstant, pels antecedents de les accions armades d'aquestes organitzacions, és obvi pensar que els principals punts d'*atac* són els aeroports. Barcelona, València i Mallorca, amb un trànsit aeri considerable, junt amb les seus de les companyies aèries d'arreu del món ubicades en aquestes ciutats, són un objectiu estratègic dels comandos àrabs.

D'altra banda, els consolats a les capitals dels Països Catalans, com ja va passar el 1987 a Barcelona amb l'explosió que va ocasionar vuit ferits a la seu catalana dels Estats Units, són un altre dels punts on són probables les accions àrabs. En aquest sentit, els consolats dels EUA poden ser els més perseguits, ja que des del món islàmic es considera la nació nord-americana com a el seu enemic principal.

Seguint el fil de l'enemistat d'Iraq amb els Estats Units, arreu dels Països Catalans es comptabilitzen més de cent-cinquanta empreses multinacionals nord-americanes. Entre les més significatives i conegudes —s'ha de tenir present que amb les accions militars es busca tant el perjudici econò-

mic com el ressò informatiu de l'acció— es podrien citar les següents: Henkel Ibèrica (Barcelona), Ford (Almussafes), Shell Petroleum (Tarragona), Parke Davis Co. (el Prat de Llobregat), Apple Computer Int. (Barcelona), Black Deker (Roda de Barà), Kellogg Cor. (Valls), IBM (l'Eliana), Levi Strauss Co. (Barcelona), Rank Xerox (València), Kentucky Friend Chicken (Barcelona), Chase Manhattan Bank (València), Mc Donald's (Barcelona), Ogilvy Group Inc. (Barcelona), Bank of Credit and Commerce (València), entre moltes altres —hem citat, arbitràriament i a manera d'exemple, tan sols les multinacionals més conegudes.

Un altre dels objectius possibles és l'ex-base nord-americana a Puig Major, Mallorca. Tot i que ara la base pertany a l'exèrcit espanyol, des de Puig Major es coordina la comunicació marítima i aèria militar del Mediterrani occidental. També el port de Palma de Mallorca es perfila com un punt estratègic, ja que és un port logístic per a la IV flota nord-americana. I, continuant a les Balears, i sempre pensant que un atac militar palestí podria buscar sensacionalisme internacionalment, la residència reial espanyola de Marivent podria entrar dins d'aquest espai de conjetures.